El decorat

MIQUEL MARTÍN

Quan era petit em demanava sovint què hi havia darrere el Montgrí. Només en coneixia una cara, la que veia des de Begur, des de Regencós, des de Pals... gairebé des de tot arreu on ens movíem. Quan anàvem a mercat a Torroella, els dilluns, el Montgrí s'anava apropant i anava atapeint l'espai, com si tot el cel fos seu i en reclamés la potestat. Aleshores em semblava que gairebé podia tocar el castell i m'imaginava que, en infinites estances luxoses i engalanades, albergava tots els personatges de tots els contes que havia llegit. Fins que un dia un adult em va dir que el castell era buit, que a dins no hi havia res de res, que eren només quatre parets que acollien aquell aire gèlid que jo sempre suposava al capdamunt de la muntanya de Santa Caterina. A partir d'aquell dia, em vaig afigurar el Montgrí com una mena de decorat, un descomunal attrezzo, una colossal mentida que, al seu darrere, no tenia sinó un complicadíssim entramat que el sostenia.
D'adolescent, m'hi van fer pujar per un camí pedregós i em van portar fins al cau del Duc per explicar-me que allà, en aquell trau entaforat a la roca, hi havien viscut uns homínids del Paleolític. Llavors, potser, vaig començar a reconciliar-me una mica amb la muntanya, perquè em vaig imaginar uns cavernícoles peluts i baladrers que caçaven mamuts i adoraven déus estranys en una natura feréstega i en un temps remot. Va ser el mateix dia que, en tornar, un professor ens va explicar que el massís del Montgrí s'anomenava "el bisbe ajagut": la muntanya central eren les mans del bisbe plegades a sobre el pit, i el castell era l'anell episcopal; la següent muntanya, allargassada i planera, era el cos, i la Roca Maura de l'Estartit n'eren els peus. Durant molts anys aquesta va ser la versió oficial del Montgrí, fins que de sobte aquell castell ja no em va semblar pas un anell de bisbe, sinó un mugró turgent i arrogant, coronant una muntanya rodona com un pit: una fabulosa dona ajaçada en aquella terra calenta, oberta de cames per deixar-hi entrar la frescor plaent i bellugadissa de la mar.
Ara, des de casa mateix, continuo veient el Montgrí. Si pujo a la feixa de l'hort, n'albiro el castell. Només el veig si el dia és molt clar, diàfan. L'entrelluco entre dos suros distants que, si creixessin un xic més, m'impedirien de veure'l. Em regala una sensació de llunyania i de proximitat alhora. M'eixampla la vista i al mateix temps és una barrera. Hi pujo cada dia, a veure'l, com si em fes companyia, com si volgués afermar les meves certituds, els meus punts de referència. Sé que hi és, i amb això en tinc prou.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2016/03/20/decorat/773491.html?utm_source=rss